

Третій портрет

Ольга Доннечанка

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Вступне слово

Героїня цього роману Ліліана — нащадок старовинного українського роду, що пустив коріння на узбережжі Азовського моря. З кінця сімнадцятого сторіччя її предки відбудовували фортецю, а потім місто Таганрог. У вісімнадцятому сторіччі ці землі були частиною Січі: спочатку Кальміуської, а згодом Яланецької паланки. Лише після передачі Таганрога до Землі Війська Донського та підписання Кучук-Кайнарджийського мирного договору території приєднали до Російської імперії.

Після більшовицького перевороту 1917 року в Таганрозькому окрузі українці становили більш як сімдесят відсотків від усього населення. Тому закономірно, що він був прилучений до Української РСР. Однак у 1926 році Таганрог приєднали знову до Росії. А українці, які залишилися на тій території, під тиском політики зросійщення забували про славетну історію своїх предків. Частина з них із часом перетворилася на манкуртів.

То навіщо ж тоді авторові треба було переносити події на російські терени? Адже більшість розкиданих через забганки Росії українців уже й не згадують про своє походження, а часом — соромляться його. І це гірка правда. Проте наша доля (радше, недоля) — мати поряд з країною неадекватного сусіда. І тому надважливо відшукувати на тій території навіть невпевнені паростки адекватності, які б дали змогу після Перемоги створити вздовж кордонів країни буферну безпекову зону. Чи буде це аналог агресивного сектору Гази, або, навпаки, мешканці на теренах тих утворень виявляться поміркованішими, залежить від багатьох чинників. Однак і від нас також. Якщо ховати голову в пісок ненависті й не збирати по крихті серед рабськи покійного, інфікованого імперською величчю натовпу тих людей, котрі зберегли почуття гідності, волелюбність і здатність протистояти облудній пропаганді, ми залишимо нащадкам перспективи

перманентних воєн з ненаситною ордою. Одна з ідей цього роману — спонукати нас шукати і знаходити тих, хто ще не забув своє коріння. Або, як то сталося з головною героїнею, допомогти повернути пам'ять про нього.

Ліліані поталанило народитися в сім'ї, що мала свою Берегиню Роду — тітку Лілію. Вона й посприяла відродженню генетичної пам'яті дівчини. Життєві потрясіння тричі змінювали особистість героїні. Ці випробування разом з містичними подіями несподівано пробудили особливу Силу, що примусила дівчину виринути з комфортного буття, заколисаного отрутою брехні. За усіма перетвореннями Ліліани з портрета спостерігали очі Таємничої Дами...

• • •

Далі — у повній книжці «Третій портрет».
nashaknyga.com.ua